

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №8 (169) 2017 рік

Святійший Патріарх Філарет взяв участь в урочистих заходах з нагоди Дня Незалежності України

24 серпня 2017 року, у День 26-ї річниці відновлення Незалежності України, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет взяв участь в урочистих заходах з нагоди головного державного свята країни. Зранку в Соборі Святої Софії у Києві Святійший Патріарх Філарет взяв участь у міжконфесійній молитві за Україну. Святійшого Владика супроводжували Патріарший намісник, митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній та керуючий справами Київської Патріархії архієпископ Вишгородський Агапіт. Предстоятель Української Православної Церкви Київського Патріархату виголосив молитву за Україну. Також молитви виголосили очільники Церков та глави релігійних організацій - члени Всеукраїнської Ради Церков та релігійних організацій. У молитві взяли участь Президент України Петро Порошенко разом з дружиною Мариною Порошенко та дітьми, Голова Верховної Ради України Андрій Парубій, Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман, Секретар Ради національної безпеки і оборони Олександр Турчинов, Віце-прем'єр-міністр Геннадій Зубко, Міністр культури Євген Нищук, Голова

Київської міської державної адміністрації Віталій Кличко та інші високопосадовці. Після виголошення молитов хор виконав духовний гімн України «Боже Великий, Єдиний», а присутні помолились до Господа Бога за мир і процвітання України, поставивши свічки біля ікон собору.

Богослужіння на свято Преображення Господнього

19 серпня Православна Церква відзначає одне із дванадесятих свят - Преображення Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа. З нагоди цього дня Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив уставні богослужіння у Свято-Володимирському кафедральному патріаршому соборі м. Києва. Напередодні, 18 серпня 2017 року, Предстоятель Київського Патріархату відслужив Всенічне бдіння. За вечірнім богослужінням була звершена літія, під час якої відбулося благословення хлібів, пшениці, вина та елею. Під час поліелею Патріарх Філарет помазував вірян освяченим елеєм.

19 серпня 2017 року, у день свята Преображення Господнього, Предстоятель Київського Патріархату звершив Божественну літургію. Його Святості співслужили настоятель храму протоієрей Борис Табачек та духовенство собору.

Звертаючись до віруючих, Святійший Владика пояснив значення Преображення Господнього:

“В ім’я Отця і Сина, і Святого Духа.

Дорогі браття і сестри!

Сьогодні, як кажуть в народі, яблучний Спас, тобто свято в яке освячуються яблука. Дійсно яблука освячуються свяцей день, але Церква святкує не освячення яблук, а святкує Преображення Господнє. Що значить Преображення Господнє? Це значить, що Господь показав славу Свого Божества. Як ми віримо і сповідуємо Син Божий з’єднався з людською природою і став Людиною, будучи Богом. І в одній Особі мав Божественну природу і людську природу, але людську природу всі люди бачили, а ось Божественну природу не бачили, хоч треба сказати, що Господь і до цього звершував чудеса і бісів виганяв, і хворих зціляв, і мертвих воскрешав, і по морю ходив, і насичував п’ятьма хлібами п’ять тисяч народу, всі ці чудеса і апостоли бачили, і люди бачили, але подібні чудеса звершували і пророки. І тому, коли Господь запитав учеників: “За кого вважають Мене люди?”, вони сказали: “Одні за Іллю, інші за Іоана Хрестителя, або за одного із пророків”, тобто бачачи всі ці чудеса люди не бачили в ньому Бога, бо Божественну природу Господь не показував і тому для того, щоб апостоли були переконані, що Він є Бог, Син Божий, який втілюється і став людиною, напередодні своїх страждань показав славу Свого Божества. Кому показав? Не всім апостолам, а тільки трьом: Петру, Якову та Іоану. І що вони бачили? Бачили вони Божество? Ні. Божественна природа не тільки невидима, а й непізнаваема, а бачили славу, тобто енергії, які виходять із Божественної природи, цю енергію й цю славу і бачили святі апостоли. Так само як ми бачимо, що сонце існує, а дивитися на сонце ми не можемо, бо наші очі не витримують цього світла, а бачимо тільки сонячне проміння, світло, яке виходить від сонця, так і Божество само по собі невидиме, не тільки людина, але й ангели пізнати Божество не можуть, а пізнають тільки славу, енергію про яку я говорив. І що це була за енергія, що це було за світло? Церква називає це світло фаворським, фаворське світло. Є різниця між фаворським світлом і світлом, яке ми бачимо, яке виходить від сонця? Є і суттєва різниця. Тому що це світло, яке ми бачимо - це світло матеріальне, а те світло, фаворське, яке бачили апостоли - нематеріальне, духовне, не тілесне і воно настільки вражає, що апостол Павло, який був піднесений до третього неба і опинився в цьому світлі, то в нього було відчуття таке, що і око не бачило і вухо не чуло, і на серце не приходило, отакий стан відчуває людина, коли попадає в це світло” – сказав Патріарх Філарет. Також Предстоятель Київського Патріархату

закликав не прив’язуватися до земних насолод, а думати про вічне, блаженне життя: “Церква кожного року нагадує нам про це вічне блаженство, яке воно є і щоб ми не приліплялися до земних благ, до земних насолод, а турбувалися про це вічне, блаженне життя і в цьому допомагає Божественна благодать. Без Божественної благодаті ми не можемо подолати тяжіння до земного, не можемо, бо наскільки сильно притягує земля, як магнітом, але треба подолати цей “магніт” і відірватися від землі і піднятися до неба і нехай в цьому допомагає нам Господь наш Ісус Христос, який став Людиною, був розп’ятий, помер, воскрес, вознісся на небо і дасть нам це вічне, блаженне життя. Йому слава на віки віків” – сказав Патріарх. Після закінчення богослужіння Патріарх Філарет освятив яблука, виноград та інші плоди, принесені парафіянами Володимирського собору.

“Адреси доброти”

УКРАЇНЦІ З США НАПОВНЮЮ ДОБРОЧИННІСТЬ НАЦІОНАЛЬНИМИ ТРАДИЦІЯМИ

З вдячністю і великою приємністю хочемо зазначити, що не міліє жертовність читачів «Бористену» у справі підтримки України. Так наш земний уклін пану Богдану Чуловському (Tucson, AZ.) за продовольчу пачку для бійців АТО, так само родині Ольги та Василя Карпенко зі штату Мічиган, котрі так само зіграли своєю увагою захисників України. Особлива подяка оцю Олексію Лімонченку з Каліфорнії за княжу пожертву, котру він присвятив «в пам'ять своєї дружини паніматки Ніни в першу річницю її упокоєння та шосту річницю упокоєння сина Олексія.

**• Добродчинність -
позитивна моральна
якість, моральна
чистота людини.**

Пожертва на допомогу потерпілим, спричинене слугами московських злочинців на Донбасі і Луганську». Так само вдячні пану Іларіону Хейлику з Ворену штат Нью-Джерсі, котрий здійснив цільову пожертву для Сумської Єпархії УПЦ КП. Також нагадуємо, що нині ми готуємо третю за ліком книгу присвячену тим, хто протистоїть російській агресії на Донбасі «Медики АТО». Ми так само продовжуємо волонтерську діяльність. Найперше це допомога захисникам України. І ще один важливий аспект допомоги діаспори. Не секрет, що, на превеликий жаль, десятиріччя отруйної советської пропаганди не минули безслідно для української спільноти, особливо на Сході України. Навіть і дотепер, коли точиться війна з путінськими фашистами, можна зустріти людей, котрі вороже наставлені до своїх братів і сестер, які проживають у західному світі, вважають їх колобарантами, можуть називати лайливо «націоналістами». Одне слово, сповна бути ошуканими московською брехнею, кремлівськими ідеологами, які сторіччями

прагнуть налаштувати українців одних на інших через відмінність політичних поглядів, конфесійну приналежність тощо. Добродчинна підтримка українців США і Канади вщент руйнує російську пропаганду отруйну для всього українського. Особисто був свідком того як одна жінка, котра належить до старшої генерації, що найбільш потерпає від національного нігілізму та відрізняється зашкарубленими «советськими поглядами» на світ щиро вимовила: - Тепер нікагда не поверю что люди каторие памагают Україне билі вместе с немцами! Трапилося це на Великдень у сиротинці, коли редакція доручала дітям дарунки, придбані на гроші добродчинців з США та Канади. А я мав приємність розповісти присутнім, серед яких випадково була і така жіночка, від кого саме отримали обділені долею діти допомогу. Насамкінець цих рядків хочеться найперше вкотре подякувати нашим жертводавцям за їх шляхетність. Отож, нехай вона матиме тяглість і на далі. А Фундацію Багряного і особливо її скарбника невтомого доброддія Олексія Коновала подякувати за багаторічні клопоти у справі доручення коштів для добродчинних справ.

*Фідель Сухоніс,
редактор щомісячника «Бористен»
(Дніпро)*

«Наші інтерв'ю»

«Недопущення священників УПЦ (МП) у військові частини – не дискримінація, а питання національної безпеки», –

митрополит Іоан (Яременко)

– Владико, у ЗМІ пройшла інформація, що Ви як повноважний представник Київського патріархату вийшли зі складу Ради душпастирської опіки (РДО) при Міністерстві Оборони, наполягаючи на виключенні УПЦ (МП) зі складу цього органу. Прокоментуйте, будь ласка, Ваш крок.

— Почнемо з того, що собою являє Рада душпастирської опіки (РДО). Це дорадчий орган при Міністерстві оборони, в який згідно з Положенням про цю Раду входили представники низки конфесій – членів ВРЦОіРО, для взаємодії зі Збройними силами. Так вона функціонувала ще задовго до війни, і Московський патріархат туди входив з самого початку існування РДО. Але у 2014 році почалась війна, в умовах якої позиція УПЦ (МП) набула відверто агресивних, деструктивних та антиукраїнських ознак. Тому у 2015 році я звернувся з листом до членів РДО з пропозицією переглянути доцільність перебування УПЦ (МП) в складі Ради. Тому що не уявляв, як в дорадчий орган при Міністерстві оборони може входити релігійна структура, яка неодноразово була помічена у сприянні ворогові у зберіганні зброї, покриванні та прямому благословенні своїми священниками сепаратистів та іноземних найманців, щодо якої є факти особистої участі її священників в бойових діях із зброєю проти Української армії і тому подібне. Але тоді РДО відмовилась приймати дане рішення, пояснюючи це своєю необізнаністю про наведені мною аргументи щодо деструктивної діяльності цієї конфесії, або вважаючи їх недостатніми. Було запропоновано «вивчити цю справу кожною конфесією». Це «вивчення» затягнулось більш ніж на рік, а в особистих розмовах деякі члени РДО навіть відмовляли мене просувати це питання.

— А що відбулось в цьому році, коли Ви покинули Раду як представник Київського патріархату? Як кажуть представники Московського патріархату, Ви вийшли зі складу Ради «демонстративно» та «на протигагу консолідованій позиції інших конфесій».

— Мені можуть закидати причину мого демаршу зі складу її тим, що на звітно-виборчих зборах РДО у січні 2017 року я запропонував себе на посаду голови, але обрали іншого. Але, крім мене, на цю посаду пропонували себе також єпископ Михаїл (УГКЦ) та Рустам Футулаєв – представник протестантів, якого і обрали. І першою ж пропозицією нового голови було

поставити секретарем Ради представника УПЦ (МП), Луку (Винарчука). Тоді на останніх зборах я звернувся до членів РДО знову з інформацією про деструктивну діяльність УПЦ (МП) і запропонував виключити її з членів Ради. На жаль, з прикрістю доводиться констатувати дійсно консолідовану позицію членів Ради, які майже одностайно захистили присутність Московського патріархату в Раді і Збройних Силах України. Утримались від голосування лише представник УАПЦ та мусульманин. Щоб не було ілюзій у Московського патріархату, скажу, що багаторазово наші військові священники чули здивування і обурення від воїнів, коли ті дізнавалися, що УПЦ (МП) присутня в Раді – дорадчому органі Міністерства оборони України. Нам соромно їм про це говорити. І, щоб не брати на себе за це відповідальність, я прийняв рішення вийти зі складу Ради. Це принаймні дає мені моральне право бути незалежним та повідомляти Міністерству оборони про небезпеку, яка йде від діяльності УПЦ (МП). Ми, Київський патріархат, не хочемо бути учасниками легалізації Московського патріархату у Збройних силах України, яка дасть можливість цій структурі виконувати завдання, які були поставлені перед нею ще на початку 1990-х років – а саме утримання України в орбіті впливу Кремля.

— Є інформація, що у ЗСУ, Нацгвардії та Прикордонній службі вводяться штатні посади військових священників (капеланів). І УПЦ (МП) як член РДО претендує на ці посади. Чимвони, на Вашу думку, керуються, так настійливо прагнуть потрапити в силові структури в якості штатних одиниць?

— Дійсно, ними ведеться активна підготовка їхніх священників, студентів духовних закладів до капеланства. Вони присутні на міжконфесійних підготовчих курсах і прагнуть масово увійти в силові структури України. Аргументують це тим, що там є їхні віруючі, які потребують задоволення своїх релігійних потреб.

— Так, в УПЦ (МП) апелюють до статистики, що за їхніми даними, приблизно третина військовослужбовців – це вірні Московського патріархату. Наскільки ця статистика оформлена офіційно та відображає реальний стан справ? — Офіційно ми такої інформації не отримували і не можемо її підтвердити. За нашими внутрішніми дослідженнями, у воюючих в зоні АТО підрозділах

віруючими Московського патріархату себе вважає дуже невелика кількість військових, практично в межах статистичної похибки.

Голова Синодального управління військового духовенства УПЦ КП митрополит ІОАН (Яременко) нещодавно вийшов зі складу Ради душпастирської опіки (РДО) при Міністерстві Оборони. Це він зробив на знак протесту, що там не підтримали його ініціативу про виключення представників УПЦ (МП) з членів Ради.

— Тоді як вони могли зібрати таку статистику?

— Справа в тому, що потреба у священниках на війні дуже велика через те, що військові кожного дня перебувають на лінії вогню, де можна загинути. І цим користуються представники Московського патріархату, проникаючи у підрозділи і вводячи різноманітними способами в оману і солдат, і командирів. Причому вони можуть маніпулювати схожістю назв Церков: «Київська митрополія» на противагу «Київський патріархат», або уникають згадування, що вони належать до Московського патріархату і є невід'ємною частиною РПЦ. Коли останній раз на Різдво-2017 делегація УПЦ (МП) на чолі з митрополитом Августиним (Маркевичем) була у Авдіївці, ми запитали у бійців деяких підрозділів: «Як ви їх допустили?». Вони були дуже здивовані, що це був саме Московський патріархат, і сказали, що на запитання «з якої ви Церкви – Російської чи Української?», почули відповідь, що «з Української». Тобто, делегація УПЦ (МП) ввела в оману наших військових. І ми переконані – вони маніпулюватимуть і надалі.

— В УПЦ (МП) вважають, що недопущення її представників у військові частини – це порушення конституційних прав її віруючих на задоволення їхніх релігійних потреб.

— Вимушений засмутити УПЦ (МП), але до лав ЗСУ людина іде не для того, аби задовольнити свої релігійні потреби. А для того, щоб виконувати свій військовий обов'язок захищати Батьківщину.

Військова частина, особливо воююча – це фактично режимний об'єкт, де обмежено цілу низку конституційних прав і свобод людини. Крім того, там існує обмеження в доступі через наявність державної таємниці. Тобто, військовий капелан призначений не для того, щоб на кожному кроці задовольняти релігійні потреби військовослужбовців, а для того, щоб бути з ними поруч і мотивувати, надихати якнайкраще виконувати свій військовий обов'язок, а також допомагати долати скрутні морально-психологічні життєві ситуації, застосовуючи духовні важелі. Зараз існує безліч комунікативних засобів, завдяки яким можна спілкуватися зі своїм духовним пастирем. Тобто, ніхто не заважає військовим реалізовувати свої релігійні потреби так, як це вони звикли робити в мирний час, на мирній території та за межами режимного об'єкту (військової частини). Але треба розуміти, що перебування на режимному об'єкті під час війни накладає свої обмеження на задоволення певних потреб, в тому числі і релігійних.

— Ще одне звинувачення – у дискримінації УПЦ (МП), яка начебто за законом має право бути в усіх тих силових структурах, де є доступ для інших конфесій. — Недопущення священників Московського патріархату у військові частини – це явище далеко не унікальне, Україна тут не першовідкривач. В багатьох державах це розглядається не як дискримінація, а як питання національної безпеки. Як приклад можна навести Естонію, де в усі силові органи не допускаються священники Московського патріархату (причому представники Вселенського патріархату там присутні). Я вважаю, що всі особи, які присутні у Збройних силах України, повинні притримуватись законодавства. У 2015 році було прийнято нову редакцію Закону України

«Про воєнну доктрину України», де серед загроз воєнній безпеці України названо можливість виникнення збройного конфлікту всередині держави, інспірованого Російською Федерацією за участю терористичних угруповань у взаємодії, в тому числі, з релігійними організаціями. Як Ви думаєте, яку релігійну організацію може задіяти Росія на території України? Так що це питання риторичне. Про яку дискримінацію мова, якщо ця Церква досі не засудила російську агресію проти України в Криму та на Донбасі? Їхнє керівництво за 3 роки війни так

і не спромоглось офіційно визначитись з тим, що у нас відбувається – зовнішня агресія чи «громадянська (братовбивча, міжусобна) війна». І ще. Коли ми висвітлюємо деструктивну діяльність УПЦ (МП), нам закидають розпалення міжконфесійної ворожнечі. Знайомий прийом московських кураторів «русского міра». Але при цьому вони самі на нашу адресу використовують ярлики «розкольники», «так званий Київський патріархат», «церква» в лапках, «так звані священнослужителі», «безблагодатні», «самосвяти» і т.п. А цим вони не дискримінують нас, не порушують наші конституційні права, не розпалюють міжконфесійну ворожнечу?

— **Яким Ви бачите вихід з цієї ситуації?**

— На мій погляд, дуже багато питань було б знято, якщо б УПЦ (МП) за назвою законодавчо стала відповідати своїй канонічній сутності – Російська Православна Церква в Україні. Це, по-перше, правильно зорієнтує силові структури, а по-друге, відновить конституційні права наших громадян – вірних УПЦ, які мають чітко уявляти приналежність Церкви, до якої вони ходять. А головне, це дасть законодавчу можливість не допустити до будь-яких державних структур представників конфесії, чий головний керівний центр знаходиться у країні-агресорі.

Розмовляла Тетяна ДЕРКАЧ

« Вісті з епархій»

Архієпископ Михаїл звершив чин освячення храму на честь Успіння Пресвятої Богородиці в смт.Оратів

27 серпня 2017 року, в неділю 12-ту після П'ятидесятниці, передсвято Успіння Пресвятої Богородиці, архієпископ Вінницький і Брацлавський Михаїл, прибув з архіпастирським візитом до смт.Оратів Вінницької області, де звершив чин освячення храму на честь Успіння Пресвятої Богородиці та очолив у новому храмі Божественну Літургію. Перед храмом владику привітали парафіяни та піднесли за традицією запашний коровай та квіти. У притворі храму настоятель протоієрей Андрій Кук, подаючи хрест своєму архіпастирю, запросив його звершити освячення храму і очолити Божественну Літургію. У цей день у храмі зібралось багато віруючих, серед яких було чимало дітей. По завершенні чину освячення престолу і храму архієпископ Михаїл очолив Божественну Літургію. На запричасному стиху владику звернувся до вірних з архіпастирським словом, в якому пояснив різницю між храмами рукотворними і тими храмами, які християни повинні будувати у своїй душі. Після відпусту богослужіння владику привітав настоятеля і громаду з освяченням храму і нагородив Благословенними архієрейськими грамотами низку благодійників. Разом з віруючими в цей святковий для громади день у храмі молились представники районної та місцевої

влад. Богослужіння завершилось уставним многоліттям. Архіпастирю співслужили: секретар епархії протоієрей Ігор Сіранчук, благочинний Оратівського району протоієрей Ярослав Мацюк, благочинний Липовецького району протоієрей Петро Ковальчук, настоятель храму протоієрей Андрій Кук та духовенство благочиння.

Освячення Бойового Прапора

Бойовий Прапор військової частини є почесним знаком, що визначає особливості її бойового призначення, історії та заслуг і свідчить про належність військової частини до Збройних Сил України. Згідно Указу Президента України, з нагоди 26-ої річниці Незалежності України, Бойовий Прапор полку з рук начальника Генерального штабу Збройних Сил України генерала армії Віктора Муженко в Києві отримав командир Білгород-Дністровського гарнізону полковник Сергій Глущенко. Полковник С. Глущенко представив Бойовий Прапор особовому складу військової частини А3955. З цього приводу в частині відбувся мітинг. Військовослужбовців привітали гості заходу: начальник управління цивільного захисту, оборонної, мобілізаційної роботи та взаємодії з правоохоронними органами Білгород-Дністровської міської ради Юрій Майзіс, та ветеран полку, полковник Сергій Козловський, який очолював частину впродовж багатьох років. Воїнам, які відзначились під час виконання завдань АТО на сході країни, вручено нагороди за звитягу і мужність. Настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці м.Білгород-Дністровську

Одеської області військовий капелан протоієрей Іоан Гуменюк відправив молебень з молитвою за Україну та освятив Бойовий Прапор. Протоієрей Іоан Гуменюк також молитовно вшанував пам'ять загиблих під Іловайськом.

«Вісті з епархій»

На Харківщині започаткували День шани воїнів та волонтерів АТО

Однією з центральних подій Дня шани воїнів та волонтерів АТО стала презентація Прапора єдності, який було зшито зі стягів усіх підрозділів, які беруть або брали з 2014 року участь в АТО, а також волонтерських організацій Харківщини. Прапор єдності учасники заходу розгорнули на вул. Сумській обласного центру і після освячення стяга єпископом Харківським і Богодухівським Митрофаном урочистою ходою пронесли до площі Свободи. 14 жовтня 2017 року, на свято Покрови Пресвятої Богородиці та Захисників Батьківщини прапор розгорнеться у місті Харків на площі Свободи та буде представлений всій Україні.

У Житомирі вшанували пам'ять загиблих воїнів

2 серпня 2017 року Свята Православна Церква молитовно вшанує пророка Іллю. Цього дня в Україні відзначається день високомобільних десантних військ. На Смолянському військовому кладовищі у Житомирі вшанували пам'ять загиблих десантників і звершили поминальну молитву. З благословіння єпископа Житомирського і Овруцького Паїсія, заупокійну літію очолив настоятель Свято-Михайлівського кафедрального собору Житомир протоієрей Богдан Бойко, співслужінні військового капелана 95-ї бригади ВДВ протоієрея Володимира Янчука. За упокій душі загиблих спільно молились військові побратими, мер м. Житомира Сергій Сухомлин та всі небайдужі житомиряни, які прийшли вшанувати пам'ять українських героїв! Після молитви військовослужбовці,

представники влади і громадськості поклали квіти до могил загиблих захисників незалежності України. Вічна пам'ять загиблим!

У Бердянському прикордонному загоні з'явиться своя капличка

Благочинний Бердянського району, настоятель храму Покрови Пресвятої Богородиці міста Бердянськ і капелан військового загону 1491 Прикордонних військ України протоієрей Степан Вилущак повідомив, що на території частини, де дислокується Бердянський прикордонний загін незабаром має з'явитись своя капличка. Капличка буде освячена на честь святого великомученика Георгія Побідоносця. Завершити будівництво планується до кінця серпня. Храм буде зроблений з дерева. Завдяки народному депутату України Олександр Пономарьову та голові Запорізької ОДА Костянтину Брилю незабаром прикордонники військового загону 1491 зможуть відвідати храм Божий, не виходячи з частини. Як зазначає капелан Степан Вилущак, військові зможуть

відвідати капличку вже на свято Преображення Господнього. – Думаємо, що капличку зроблять швидко. На Преображення Господнє вже будемо тут славити Бога, молитися за державу, за добродійників, які допомогли коштом, – зазначив протоієрей Степан Вилущак.

„РУССКИЙ МІР”, або НЕОГОЛОШЕНА МОСКВОЮ ВІЙНА?!

Від редакції: Нижче поданий матеріал яскраве свідчення того, що справжній лігатурний талант здатен не просто зачіпати людські серця. А й застерігати, в певній мірі передбачати. Бо стаття Олега Черногуза „РУССКИЙ МІР”, або НЕОГОЛОШЕНА МОСКВОЮ ВІЙНА?! Була написана ще до російсько-української війни, за часів безконтрольного господарювання в Україні Януковича та його посіпаків. Але вже тоді Олег Федорович застерігав наскільки небезпечний для усіх нас «руський мір». Сьогодні через нього в Україні вже летиться кров. То що ждали?! Як нам боронити себе і своїх дітей?! В певній мірі відповідь на ці запитання Ви знайдете в такому актуальному сьогодні, хоч і написаному раніше, дописі Олега Черногуза...

Московська церква – випробуваний важіль Кремля є сьогодні найголовнішим не церковним, а політичним інструментом з упровадження імперської ідеї в Україні. Адже московська церква на усіх етапах завоювання чужих земель стояла поруч з кривавим багнетом свого рідного завойовника. Навіть в атеїстично-більшовицький вік кремлівські вожді згадували енкеведистську церкву і її пастирі благословляли і виправдовували будь - яку війну Московії, навіть найнесправедливішу, в ім'я завоювання нових територій чи утримання тих, які забажали жити самостійно. Так і нині московські батюшки благословляли окупаційну війну в Чечні, давали „добро” на загарбання Грузинських територій, на порушення її цілісності. Широким фронтом через московський патріархат сьогодні Кремль пішов і по території України. Кремлівська брудна вода з ідеологічною кремлівською отрутою, наче повинь під час розливу рік потекла по всій нашій землі. З уст церковників - полі технологів під прикриттям псевдосвятотості летиться суцільна брехня, цинізм, безстидство московських священиків. Яскравим зразком ідеологічно – пропагандистської церковної експансії в Україні є уже згаданий Московський патріарх Кіріл, у якого за душею нема нічого святого. Самі лише фальшиві слова обгорнуті в церковні позолочені обладунки, крізь які виступає іржа суцільної брехні і софістики. Насправді перед українським мирянином виступає ідеолог Кремль, а не

священик, впроваджуючи московську ідею по відродженню імперії через лжецеркву, яка підпорядкована в Україні досі Москві. Поруч з церковними догмами і псевдо канонічністю, Кремль не шкодує газдо-нафтодоларів заради ще й пропагандистського московське друкованого сміття, яки тепер засипана Україна від найменшого поштового відділення, магазинчику, кіоску, столика по всій Україні. Воно тепер скрізь на нашій території. Окрім прилавків, амвонів, сцен, воно висівається у нашій душі і з ефірних сміттєпроводів. Від цього ідеологічного московського сміття українське небо стає чорним, як і наші закопчені політикою душі. Дні і роки сусловської пропаганди про „єдиний советський народ” і „єдиний язик общности братских народов” здаються тепер світлим минулим.

Ця вся ЗМієвська ЗМіттезбірня в Україні, особливо в радіо- телевізійному просторі, нині у нас називається „свободою слова „. На чолі цієї ідеологічної „свободи” і „обробки й бомбування наших душ, поруч з ідеологічними проповідями патріарха Кіріла, знову ж таки „чужі дядьки” і з тієї ж Московії - Кисельов і Шустер. Останній після Москви ще пройшов Крим і Рим і опинився в телевізійних трубах в Україні, де можна вішати українцям не тільки локшину на вуха, а й цілі в'язки спагеті.

Тепер уже на обрії українського політичного неба нема й тіні українського президента, як нема (за Біблією) і пророка у своїй Вітчизні. Нема, бо ми споконвіку молилися чужим богам, чужим дядькам, не

визнаючи Свого!!! Чужим богам і чужим дядькам, голосуючи за них і, якщо треба, то так само і вмирали з піною біля посинілих губ від ненависті до усього свого. Національного. Ми все прощали своїм ворогам, своїм катам, непрошеним окупантам, але ніколи не прощали найдрібнішої помилки чи недоречності кровним братам своїм. Дивовижна ментальність учорашніх рабів, які й досі гордо іменують себе нащадками козаків. При цьому до цього не додають - а ще й любителів личок і отаманства. Тепер ми вже маємо начебто „промосковського” президента. Про такого мріяв Кремль після ідеологічної обробки „братнього народу”. Після тієї ж санітарно - ідеологічної обробки, якій піддалися й ми. Щоправда, не всі. Були й тверезі голови. Приблизно 5 відсотків. Але більшість гукнула: „Давай Віктора Федоровича!”. Дали. На-гора, як кажуть в Донбасі. Так може, тепер, перебуваючи знову у „братніх обіймах” „старшого брата” закінчилися економічні війни? Може, вже закінчилося україноненависництво, яке межує вже з расовим презирством до українців в Україні? Може, політичні ціни на газ перейшли у статус ринкових? Нічого подібного. Політично-економічні війни ще сильніше палахкотять. Ціни астрономічно збільшуються. Будується ж в Україні „руський мір”. Українців за Ющенка тільки намагалися нагнути, тепер уже їх на коліна ставлять. Будується ж „руський мір”. Кадрами в Україні почав відати Кремль. Кремль нарешті поставив замість українського міністра освіти академіка-реформатора, патріота Вакарчука, україно ненависника Дмитра Табачника, який зневажає всіма фібрами своєї цинічної душі все українське і називає себе проімперські „малоросом”. Бо за його кремлівськими поглядами українців в Україні ніколи не існувало, як не існувало думки, як за Ющенка, що Україна спадкоємниця Київської Русі, що хрещення Київської Русі відбулося за часів київського князя Володимира, якого тепер „руський мір” називає тільки Первоапостольним чи Святим начебто без Київської прописки чи реєстрації. Як і Київську Русь – тільки Святою. Нема слова Київський чи Київська в термінології „руського міра”. Нині скорочуються сторінки нашої історії в наших українських підручниках. Знову зводиться українська історія до двох гетьманів: гарного і поганого - Хмельницького і Мазепи. А де поділася Київська Русь, на якій жили не московіти, а русичі?! Будується „руський мір”.

Ми сьогодні маємо забути свою історію, думки про свою ідентичність, про хрещення Київської Русі на Дніпровських пагорбах. Разом з Ющенком політично помер в нинішній, табачниківській, історії й геноцид українського народу. Нині про Геноцид навіть не заікаються.

Будується ж „руський мір”. Помирають сьогодні у нашій пам’яті і Крути. Будується ж „руський мір”. Прийшов Табачник за велінням Москви. Навіть Віктор Янукович, на що вже крутий президент, а перед цим московським холуєм безсилий. Тільки Львовчкін заїкнеться про зняття горе - міністра, а Москва тут, як тут. У Львовчкіна ті слова, мовляв, автоматично вирвалися. Президент силувано втирається, але Табачника терпить, як і московські відверті знущання над ним і всією Україною. Он Ганна Герман вже наскільки свята і вірна Віктору Федоровичу, а зачепила на свою голову Табачника, і одразу сповзла з крісла і сіла на табуретку. Та ще й не з того краю. Якщо й далі так піде, то їй наступного разу навіть низенького стільчика не подадуть. Ото сиди й мовчи і не зачіпай кращі кадри Кремля в Україні. Будується ж „руський мір”.

У нас уже московіти займають найвищі ключові позиції у державі. Скажімо, на посадах очільника СБУ чи Міністерств оборони у нас також „руськіє”. А ще 20 років тому, я пригадую у Верховній Раді, виступав начальник штабу міністерства оборони СРСР і уклінно благав депутатів першого скликання: ми не проти самостійності України, але проти самостійності наших армій. Без українських генералів, офіцерів, російська армія розпадеться. Тоді ще не будувався „руський мір”. Якщо хтось сумнівається в моїх словах, хай запросить стенограму з Верховної Ради і пересвідчиться в правоті моїх слів. Що ж з того часу змінилося?! Вчора Москва шанувала наших генералів, а нині Україна шанує не професіоналів-розвідників, а пресвітерів сект. Невже у нас, в Україні, перевелися українські генерали і міністри? Де ж наші наливайченки, огризки, вакарчуки?! Он у США, наскільки мені відомо, американських генералів українського походження цілий легіон. От тільки в Україні українцям нема

місця у вищих ешелонах влади. Будується ж „руссій мір”.

Або поставимо ще й так питання: чи міг би французький президент запросити на посаду міністра оборони англійського генерала, вчорашнього громадянина Англії, або на посаду служби безпеки Великобританії, громадянина Німеччини?! Очевидно, що відповідь однозначна – ні. А у нас це в нормі. Будується ж „руссій мір”.

Попередник Віктора Федоровича президент Леонід Кучма уже було „влаштував” на свою голову „професіонала” із Москви, який „захотів до тата і мами”, в Україну, і В. Путін порадив Л. Кучмі – майора Мельниченка. Чим це закінчилося для Леоніда Даниловича? Звичайно, Віктор Федорович може мені заперечити устами Ганни Герман: мовляв, у нас є і свої мельниченки типу коновалюків чи колісніченків. Згоден. Якщо призначати таких на високі посади, то хай уже краще стають калініни чи солوماتіни. Хай би ще тільки патріотами і синами України стали. У світі такі приклади є. Не сперечатимуся. От тільки одна біда: після першого зігрівання високого крісла ці экс- московські громадяни, алергічно реагують на українську мову, котра дратує їх так, як індиків червоне світло. Так, як, скажімо, спікера кримського парламенту В. Константінова чи прем'єра тієї ж автономії – Могильова. Як бачимо і тут запахло „руссій міром” і трохи ем. чечетовим.

Коли в ідеології країни нема нічого святого і самої ідеології держави, то ідеологи чужих держав і її правителі навіть релігію ставлять на політичний кін. Саме тому, коли Україні не вдалося прищепити ані однієї політичної бацили із вище названих сумнівних структур з конгломерату нібито „братніх країн” і був усунутий політтехнологами Москви і своїми ж стецькомислителями український президент, в Україну одразу скопом посунули уже не Вселенські, а московські патріархи. Посунули, щоб збудувати чергову проімперську структуру, але цього разу вже через церкву, прикриваючись Богом і вигаданою у Москві „канонічністю”. Збудувати „руссій мір”.

Але якщо вірити Святому письму, яке ми кладемо за основу християнської віри, то там ніде не сказано, що українська мова не канонічна, чи нею забороняє розмовляти нам сам Господь Бог. Там написано десятки фраз зовсім протилежних від тих, які вбиває нам, українцям, у голову Московський патріархат і його очільник Кіріл. У Біблії сказано, що Всевишній розуміє усі мови світу, але найближчий до Нього той, хто звертається до Господа рідною мовою. Але Москва ж в Україні буде „руссій мір”. І якби про рідну мову не писалося навіть у Біблії, то перед кожним із нас постало б цілком логічне запитання: а чому грузинська, польська, вірменська чи молдавська й інші світові мови канонічні перед

Богом, а українська – ні. Де це написано і яким попом чи богословом?! Чи не московським бува, щоб побудувати в Україні „руссій мір”?! Будувати „руссій мір”, захопивши у такий спосіб наші церкви, наші храми, наші собори, Десятину церкву і Києву-Печерську лавру, котра за статусом ЮНЕСКО належить усьому цивілізованому світу і в першу чергу Україні. І там ніде не сказано, що Лавра належить Московському патріархату, чи його головному батюшці Кірілу, який уже за сумісництвом у Києві часом стає і мером української столиці (перейменовує київські вулиці), а найчастіше – головним московським ідеологом і пропагандистом, яким свого часу був Леонід Кравчук і за не знанням своїм віддав Києво-Печерську лавру московській церкві, а його пізніші послідовники здали ще й Успенський собор, який було збудовано, коли на території нинішньої Москви не існувало жодної хати. Здали, бо ж будується „руссій мір”.

Моя рідна Вінниччина сьогодні вкрита, як свого часу військова карта, полігонами і ракетами, так краса України - Поділля - церквами московського патріархату. Мій земляк чи землячка, йдучи від нас у кращі й справедливіше світи, тепер не зможуть стати на тому світі ближчими до Бога, бо їм нині не дозволить цього зробити московський патріархат. Через вигадану у Москві „канонічність” український священник не може звертатися до Всевишнього рідною мовою. А тільки чужою. Бо ж будується „руссій мір”.

Усі клерки і чинуші по всій Україні (виняток, можливо, тільки Західна Україна), дивлячись на так званих найвищих урядовців у нашій державі – президента і прем'єра, які по суті за своїми реальними діями визнають лише одну церкву – московську – і собі підставляють лапку і йдуть молитися у той

Для цього я пропоную Помісному Собору ввести посаду Патріаршого намісника, який би автоматично, без обрання Синодом, після смерті Патріарха став Місцєблюстителем Патріаршого Київського престолу. За надзвичайних обставин Московський патріарх Тихон єдиновладно призначив трьох місцєблюстителів. Українська Церква перебуває в умовах розділення, також за надзвичайних обставин. Патріаршим намісником повинен бути єпархіальний архієрей Київської столичної області. Посада намісника Патріарха як майбутнього Місцєблюстителя не порушує соборності Церкви, тому що таке положення приймається соборно, на Помісному Соборі. Крім того, Місцєблюститель очолює Синод і керує Церквою тимчасово до скликання Помісного Собору, на якому таємним голосуванням обирається Патріарх. Якщо ми не приймемо такого доповнення до нашого Статуту, то свідомо поставимо Київський Патріархат у скрутне становище, у становище обеззброєності, відкрите для нападу ворожих сил і внутрішньої боротьби. Треба передбачати можливість гіршого і заздалегідь уживати запобіжні заходи, щоб цього уникнути. Тому я сподіваюсь, що Помісний Собор ухвалить необхідні доповнення до Статуту про управління Українською Православною Церквою Київського Патріархату і тим самим канонічно укріпить нашу Церкву і буде сприяти єдності єпископату.

Про канонізацію святих

На попередніх Помісних і Архієрейських соборах ми зарахували до собору святих великого святого князя Ярослава Мудрого, благовірного князя Костянтина Острозького, святителя Іова, митрополита Київського, останнього кошового отамана Запорозької Січі Петра Калнишевського, преподобного ігумена Меркурія Бригинського. Були канонізовані новомученики українські, але не поіменно, а соборно, тому що ми не знаємо достеменно, хто з постраждалих від безбожників у часи гонінь на Церкву мученик, а хто – не достойний слави мучеників за свої дії в ув'язненні. Таким чином ми хотіли уникнути можливої деканонізації, як це трапилося в Російській Церкві, яка спочатку канонізувала відповідну кількість новомучеників, а потім відкрилися їхні непристойні діяння – і Церква змушена була їх деканонізувати. Канонізуючи новомучеників українських, наша Церква їхні імена віддає на волю Божу. Господь знає, хто з них святий, а хто недостойний слави мучеників. Нині Священний Синод пропонує Помісному Собору розглянути імена наступних захисників православної віри в Україні: київського князя Оскольда, володимир-волинського князя Володимира Васильковича і мученика Данила Братковського, що постраждав за

православну віру в XVII ст., для внесення їх у список святих Української Церкви.

Висновки

Київський Патріархат і надалі повинен зростати і зміцнюватися, шукати спільні інтереси з нашими братами – православними українцями, маючи на меті об'єднання в єдину Помісну Українську Православну Церкву. Українська держава і зокрема Президент України Віктор Янукович декларує рівне ставлення Держави до всіх християнських конфесій і релігій, хоча в деяких областях ми спостерігаємо негативне ставлення до Київського Патріархату. Ми повинні вимагати від влади однакового ставлення до українських Церков не тільки на словах, але й на ділі. Але ми, православні християни, повинні покласти нашу надію на Бога, бо Він тримає у Своїх руках і народи, і кожную людину зокрема, і насамперед Церкву, яку Він придбав Кров'ю Сина Свого Господа нашого Ісуса Христа, Який є Главою Церкви. Господь сказав, возносячись тілом на небеса: «Я з вами... до кінця віку» (Мф. 28: 20). Оцінюючи здобутки УПЦ Київського Патріархату і бачачи в них виявлення всеблагото Промислу Божого, ми у смиренній свідомості своєї гріховності та недостойності приносимо Богові подяку за всі Його благодіяння до Київського Патріархату і просимо Його явити Свою милість до нашої Церкви і нашої Української держави. Святкуючи 1025-ліття Хрещення Київської Русі, пам'ятаючи все позитивне і негативне в історії нашої Церкви і нашого народу, ми ніколи не повинні забувати, що Господь наш Ісус Христос створив Церкву для очищення людей від гріхів, для оновлення нашої гріховної людської природи, для воскресіння і життя вічного. Наші земні труди і страждання настільки корисні, наскільки вони приводять нас до Царства Божого і вічного блаженного життя. Пам'ятаймо, що любов усе перемагає і єднає нас із Богом. Зі смиренням у серці та упованням на милість Божу приступимо до здійснення накресленої програми Собору. З великої Своєї милості нехай Господь просвітить наш розум та наповнить наші серця миром і любов'ю, щоб ми звершили Його святу волю на Його славу.

*Слава Ісусу Христу!
Слава Україні!*

самий московський монастир.
Будується ж „руський мір”.

За московським спочатку політологом, а потім бізнесменом і церковним ієрархом патріархом Кірілом, в Україну хлинули, наче московське цунамі, естрада, телепередачі, театри, сатира, гумор. За ініціативою представників п'ятої колони в Україні, таких як Єлена Бондаренко скорочуються українська пісня на українському радіо і телебаченні, зарубіжні фільми уже не масово перекладаються українською мовою. Сьогодні навіть українські титри не рябують у наших українських очах. Будується „руський мір”. Будується у темпі вчорашнього комунізму. Повністю знищуються українська друкована продукція: газети, журнали, книжки. На прилавках столиках наших сіл і міст, тепер не знайдеш українського друкованого слова. Будується ж „руський мір”, а в українців, які ще залишилися в Україні жити, складається давно враження, що вони перебувають на окупованій території, або на переселенні і живуть не в Україні, а в Калусі чи Рязані.

Прокурори, судді, які мали б, як ніхто шанувати Конституцію держави, в якій вони живуть, працюють і навіть хабарі беруть інколи

національною валютою, і це не дратує їх. А от українська мова дратує. Як для прикладу взяти мера Одеси, шовініста Костусева. Нібито українські прокурори просять московською якомога дати більше українцю і ті ж нібито українські судді тією ж московською, але іменем України, дають.

У Харкові – екс-столиці України, здають привселюдно „братній” Москві, образно кажучи Севастополь, але дешевого газу як не було для українців, так і нема. Є для німців, є для поляків, є для інших народів Європи, але тільки не для нас, українців. У нас будується „руський мір”. Європа живе без „руського міра”. І живе начебто нормально. Нормально харчується, відпочиває, відвідує рідні церкви, а не церкви московського патріархату, бо там, Слава Богу, не будується „руський мір” і народи тих країн небидло і небіомаса.

Ніде в світі, в жодній країні, окрім колоній, якщо такі ще є на планеті, не ображають, не знущаються з представників корінного населення так, як в Україні з українця. По радіо, по телебаченні, в пресі, в побуті. Бо ж будується „руський мір”.

Ніде нема такого загнаного, такого убогого і такого нещасного у світі аборигена, хіба що в преріях Австралії, як українець в Україні. Будується ж „руський мір”. У нього, в українця в Україні, вибили все: і пам'ять, і гордість, і національну гідність, і культуру, і історію, і рідну літературу. Будується ж „руський мір”. І будується табачниками!

А ми все себе запитуємо, а чого воно так, що в Україні українці бидло, біомаса чи раби, а гості вже не окупанти, не загарбники, і не дикуни, якщо вірити класикам. Будується ж „руський мір”. Бо за Костянтином Паустовським, той хто живе між корінного народу і зневажає його мову - дикун, а за Марксом той дикун уже - або гість, або окупант, або загарбник. Так хто є хто нині в Україні?!

І наостанку: я після останніх подій у нашому політичному житті зовсім не здивуюся, якщо якогось не зовсім світлого майбутнього ранку, прокинуся, як і мільйони моїх земляків, українців, у черговому „лагере” „братніх” народів”, який тоді уже називатиметься не Україною, а черговим „руським міром” в оточенні колючого дроту уздовж українських кордонів. Особливо із західного боку колись нашої території. Будується «руський мір». Насправді, прикриваючись «вічною любов'ю і дружбою» Москва розпочала широку, офіційно не оголошену війну проти України, починаючи з локального конфлікту навколо острова Тузли, якщо не сказати - і ще раніше. Так і хочеться в цьому випадку і з болем в серці вигукнути голосом Кучми, коли навіть у цього «батька двомовності» в Україні увірвався терпець і він вигукнув: «Скільки їм ще потрібно тієї землі?»!

Олег ЧОРНОГУЗ,
письменник (м. Київ)

«З редакційної пошти»

НЕ ГОДУЙМО СЕБЕ ІЛЮЗІЯМИ!

Живемо у неімовірно брехливі й зрадливі добі, закулісних політичних домовлень та продажності людських долі і вольностей. У вирі цих подій, зараз, найбільше терпить український народ. Завдяки путінській брехливі пропаганді, Україна втратила Крим, біля 11-ть тисяч жертв молодих патріотів на Донбасі та більше 20 тисяч досмертних калік. Забріханий світ повірив, що це непричетність Москви а внутрішня війна.

Світові санкції на час зупинили прогрес ворожої експансії, але також світ зрозумів, що Москва не поступиться жодному тискові, щоб позбутись доступу до Чорного моря. В найгіршому випадку, вона навіть готова вжити тактичну ядерну зброю. Цьому можна було зарадити щонайменше п'ять років тому, тепер уже запізно. Закулісні домовлення великодержав у розв'язці цього питання, для України не віщують гараздів.

Для України залишилось дві альтернативи, прийняти великодержавні домовлення, або прийняти збройну боротьбу в обороні власної екзистенції. Домовлення, то значить втрата Криму, повна амністія для сепаратистів та відбудова Україною знищеного Донбасу. Для обрізаної України, протекторат домовлених держав. Такий протекторат уже був у часі здачі ядерної зброї, і що з нього? В історії

не знаходимо випадку, щоб Росія респектувала будьяке своє домовлення, по якомусь часі, вона також не буде шанувати остатнього домовлення.

Чи Україна готова до збройної війни? Ні! Не Зараз, проти Росії. Вина не тільки сучасної влади, що вона не готова а також багато є вини, всіх попередніх державних урядів. Москва систематично угроблювала Україну впродож 367 років, не лишить її і тепер вона. Народ мусить зробити вибір, умерти у російських катівнях, або радше з рушницею в руках. Вибір треба було зробити 5 років тому, але і тепер ще не пізно, у потребі 40 мільйонна нація може створити з чоловіків і жінок 15 мільйонну армію. Якої не тільки Путін а саме пекло побоїться. Українську незалежність ніхто нам не збереже, тільки ми самі. Є ще одна надійна можливість, але покищо не ясна, якщо Америка дісно рішена захищати українську незалежність, як буферну зону, від дальшої путінської агресії, то буде українське спасення. Але тоді перед Україною стоїть велике завдання. Вона мусить чим скоріше прочистити країну від 5-ої колони, куропціонерів, продажного елементу та своїх зрадників. Лихо в тому, що таку чистку треба почати із самого вершка влади, по всіх її гілках до самого низу. То не буде легко, але то є необхідне.

Іван Буртик, (США)

Вічна пам'ять...

Taras Dobusz was born December 29, 1950, in Newark, the son of Gregory Hryhoriy and Helen Halyna (nee Sydorenko) Dobusz, soon after his parents emigrated to the United States. His family then moved to Green Brook, where Taras attended elementary school, was active in Boy Scouts, played Little League baseball, attended Ukrainian Saturday School, and was a member of the Ukrainian American Youth Association. As a Boy Scout, he worked his way up to the rank of Star Scout, and in eighth grade, he was chosen to serve as Honorary Mayor of Green Brook for a Day. After learning to play the piano, his love of music inspired him to teach himself to play the guitar. Taras attended high school in Bound Brook, for his freshman year, after which the family moved to Bridgewater, where he graduated from Bridgewater - Raritan High School East, Class of 1969. He was an excellent student, inducted into the National Honor Society; a model student leader, serving on the Student Council; and an outstanding three season athlete, excelling in football, wrestling, and tennis. He also began to focus his interest in architecture, never ceasing to sketch ideas and concepts, and always striving to find the right blend of aesthetics and engineering. Taras attended the Cornell University College of Architecture, Art, and Planning, and after graduating in 1974, he gained professional experience working for several different firms. He eventually began his own architectural practice designing commercial, domestic, restaurant, manufacturing, and religious structures and interior spaces. As an architect, Taras always welcomed the collaborative process that involves the sharing of ideas, meeting of minds, and even lively confrontation of opinions. Inspired by the love of his Ukrainian heritage, Taras specialized in designing Ukrainian churches, and his

work includes: St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church, Whippany, St. Michael the Archangel Ukrainian Catholic Church, Hillsborough, St. Anne's Ukrainian Catholic Church, Warrington, Pennsylvania, St. Andrew's Ukrainian Catholic Church, Campbell Hall, New York, and Sts. Peter and Paul Ukrainian Catholic Church, Mt. Carmel, Pennsylvania.

He also designed the Ukrainian American Cultural Center of New Jersey in Whippany, and camp facilities for the Ukrainian American Youth Association property in Ellenville, New York. He is survived by his father Hryhoriy, mother Halyna, sister Olia Lupan and her husband Walter, nephew Andrew, niece Nina, two aunts and many cousins in the United States and Ukraine, and a very broad and varied circle of friends. Taras' impeccable memory allowed him to fortify and maintain lasting relationships and memories while continuously enlarging his circle of friends wherever he went. Funeral services will be 10:00 A.M. Saturday, August 12, 2017, at St. Andrew Memorial Orthodox Church, 280 Main Street, South Bound Brook. Interment will be at St. Andrew Cemetery, on the church grounds. Friends will be received 4:00 - 8:00 P.M. Friday, at the funeral home, with a Panachyda Service at 7:00 P.M. Charitable donations may be made in his name to UUARC (ZUDAK): United Ukrainian American Relief Committee, Inc., 1206 Cottman Avenmue, Philadelphia, Pennsylvania 19111

«Наші свята»

Медовий Спас або Маковей: все, що треба знати про це свято

Медовий спас або Маковей відзначають 14 серпня. В цей же день починається Успенський піст, який триватиме два тижні – до 28 серпня, християнського свята Успіння Пресвятої Богородиці.

Як з'явилося свято?

В церковному календарі свято Маковей називається днем семи мучеників Маковейів, їхньої матері Соломонії й учителя Єлеазара, які в 166 році до н. е. прийняли мученицьку смерть від сирійського царя Антіоха Епіфана за свою віру в Бога. У православній традиції Маковейів уособлюють як символ непорушності в дотриманні християнських заповідей.

Вважається, що назва свята Маковей утворилася шляхом накладення імені Маккавея й співзвучної з ним рослини маку, який дозріває у цей час. Тому на Маковей у церквах святять мак, а також воду та запашні букети з трав. Що збирають у букет? Серед квітів у букеті обов'язково мають бути великі достиглі голівки маку. Такий букет називається "маковійчик" або "маковейка". До нього можна класти також чорнобривці, жоржини, айстри, гвоздики, барвінок, а також різні трави: васильки, м'яту, чебрець, любисток та інші. Цікава традиція існує на Житомирщині (Поліссі) – там до маковійного букета додають морквину, невеликі качани кукурудзи, а ще горох, квасолю, кріп. Мак в українців має дещо сакральний статус. Раніше, ним обсыпали будинок "від усього лихого". Після освячення букети несли додому й клали біля іконок та зберігали до весни, як оберіг. До самої весни "маковійчики" прийнято зберігати як оберіг. Дехто взимку мак використовує для куті на Різдво, а на Благовіщення раніше засушені квіти дівчата вплітали у волосся. Разом з тим, це свято називають Медовим Спасом, бо в цей час саме настає період збору меду з вуликів. Тож для тих, хто має свій мед, вважається обов'язковим його посвятити, щоб наступного року

мати ще більший "врожай". Не пасічникам у корзинці для освячення можна принести придбаний мед. Крім цього, на Медовий Спас також існує традиція освячувати воду, оскільки спочатку це свято малотісний зв'язок з Хрещенням Русі. Адже згідно хронографіям, дехто вважає, що саме в цей день в 988 році князь Володимир хрестив Київську Русь. Тому в цей час люди здійснювали хресний хід на річки й самі умивалися у відкритих водоймах, щоб стати здоровішими. Нині й досі на Спас освячують воду в церквах. Також до Першого Спасу господині робили млинці з медом та пекли булки з маком. Вважалося, що перша ложка меду мала особливі властивості – в народі говорили, хто її з'їсть, той загадує бажання і воно обов'язково збудеться.

Народні прикмети

У народі існує чимало прикмет. У них можна вірити, сприймати як забобони або задля цікавості просто перевірити чи справджуються вони. Так склалися й прикмети на Медовий Спас. Пропонуємо деякі з них.

Якою буде погода на Медовий Спас – такою вона буде й 28 серпня.

Після Медового Спасу бджоли перестануть носити мед.

Пройшов Спас – пішло літо від нас.

Якщо дощ на Маковія, пожеж буде мало.

На першу ложку освяченого меду потрібно згадати заповітне бажання, і воно збудеться. До слова, Другий Спас святкуватимуть 19 серпня і зветься він Яблучний Спас, бо на освячення до церкви несуть яблука, а також інші фрукти та мед. Третій, Горіховий Спас, відзначається 29 серпня. Така назва тому, що за народним календарем цього дня заготовляють горіхи нового врожаю.

ПРОТЕСТИ ПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ.

Шановні представники національних меншин в Україні, що властиво ви домагаєтесь, щоб ваших дітей вчили у державних школах мовою національних меншин? Чи може мовою сучасних російських агресорів, яка ще до сьогодні у деяких школах існує? За володіння Януковича два москалі пропхали через Верховну Раду, як другу державну мову російську, яка вже служила за першу і до сьогодні того закону ще не знесли. Цей закон з 5 вересня треба було посилити ще 1991 році, то до цього часу, не було б війни на Донбасі, бо українсько-мовні люди не бажали б прилучення до Росії. У Конституції в Статті 10, виразно є сказано: "Державною мовою в Україні є українська мова. Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в у всіх сферах суспільного життя на всій території України. В Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших національних мов України. Держава сприяє вивченню мов міжнародного спілкування. Застосування мов в Україні гарантується

Конституцією України та визначається законом". Мова засвідчує легальну приналежність до нації, якщо тільки рідна мова була б існувала від 1991 року, то сьогодні в Україні не було б п'ятої колони, чужих саботажників, донощиків та убійців, бо по мові їх легко можна було б розпізнати. Як може така держава існувати, коли після 26 років, незалежності, чиновники різних урядів а навіть і Депутати, не знають рідної мови. Щоб цій хворобливій ситуації заради, в Україні потрібна внутрішня чистка, оновлена патріотична влада та прийняття суворих законів.

**Колонка Івана
Буртика
Нью-Джерзі, США**

"Думки вголос..."

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

<ul style="list-style-type: none"> ● ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ В Україну: 30-40 днів В Москву: 30-40 днів В Ст. Петербург: 35-45 днів Решта регіонів на www.meest.us 	<p>ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК: В Україну: 3-5 робочих днів В Москву: 5-7 робочих днів</p>
---	--

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул. Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000